

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 412: Càng Phải Phá Trừ Tâm Tướng Phan Duyên, Để Cắt Đứt

Dòng Vọng Niệm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 035)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Càng phải phá trừ tâm tướng phan duyên, để cắt đứt dòng vọng niệm.】

Vọng tưởng khởi lên, nói thật ra vẫn chưa đáng sợ; điều đáng sợ là vọng tưởng không ngừng phát triển, vọng tưởng cứ tiếp tục nối tiếp nhau kéo dài, điều này mới đáng sợ. Cho nên Phật lại dạy chúng ta, phải đoạn trừ tâm phan duyên; tâm phan duyên đoạn dứt rồi, tuy có vọng tưởng, nhưng vọng tưởng sẽ không khuếch trương. Nói cách khác, vọng tưởng khởi lên là có giới hạn; có giới hạn thì dễ không chế, có giới hạn thì dễ đoạn trừ, tuyệt đối không thể để nó tiếp tục tăng trưởng. Do đó phải đoạn dứt tâm phan duyên, trong tất cả các pháp chớ nên phan duyên, tùy duyên là tốt nhất.

Người thế gian không hiểu đạo lý tùy duyên, dùng tâm phan duyên để sống qua ngày, nên tháng ngày trôi qua vô cùng cực khổ. Điều này cũng có nghĩa là, người thế gian không buông xuống được: danh lợi không buông xuống được, tài sản không buông xuống được, tình thân không buông xuống được; đây chính là phan duyên, cho nên sống chuỗi ngày rất đổi nhọc nhằn. Vô minh vọng tưởng đó của quý vị không ngừng khuếch trương, không ngừng phát triển, sự việc này rất rắc rối, quả báo sẽ rơi vào ba đường ác, tuyệt đối chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Người học Phật, mức độ thấp nhất là phải tin sâu vào nhân quả báo ứng, phải tin sâu rằng con người sống trên đời “một cái uống, một miếng ăn, thấy đều do tiền định”; nếu quả thật có thể tin sâu không nghi ngờ, thì niệm phan duyên sẽ dứt đi được quá nửa. Biết rằng có đánh mất thời gian khởi vọng tưởng phan duyên cũng luống công vô ích, trong mạng không có thì cầu cũng không được; trong mạng đã có, dẫu không khởi vọng tưởng, không phan duyên, đến lúc nó cũng sẽ tự đến.

Chính vì vậy, thời cận đại khi Ấn Quang Đại sư còn tại thế, cả đời Ngài cực lực đề xướng “Liễu Phàm Tứ Huấn”, đề xướng “Cảm Ứng Thiên”. “Liễu Phàm Tứ Huấn”, “Cảm Ứng Thiên” đều không phải là kinh Phật, thế nhưng Lão pháp sư cả đời ra sức đề xướng, quý vị thử hỏi đạo lý ở chỗ nào? Đạo lý chính ở ngay câu này: thấu rõ nhân quả báo ứng, tâm phan duyên của chúng ta sẽ dứt bật. Viên Liễu Phàm biết rõ, “một cái uống, một miếng ăn, thấy đều do tiền định”, cho nên ông chẳng mong cầu điều gì. Ông cùng Vân Cốc Thiền sư ngồi đối diện nhau trong thiền đường suốt ba ngày ba đêm, không khởi lên một vọng niệm nào; Vân Cốc Thiền sư đối với ông vô cùng khâm phục, cho rằng công phu của ông rất cao. Người bình thường ba ngày ba đêm không khởi một vọng niệm, e rằng khó mà làm được, Thiền sư bèn hỏi ông: Công phu của ông rất khá, thời gian lâu như vậy mà không khởi một vọng niệm. Tiên sinh Liễu Phàm rất thật thà, không thừa nhận mình có công phu, chỉ giải thích rằng: Mạng của tôi đã bị Không tiên sinh toán định rồi, có mong nghĩ cũng là vọng tưởng, cho nên dứt khoát không nghĩ nữa.

Vân Cốc Thiền sư vừa nghe xong liền cười lớn bảo: “Ta vốn tưởng ông là bậc thánh nhân, hóa ra ông vẫn chỉ là một kẻ phàm phu”. Tại sao lại là phàm phu? Ông ấy không suy nghĩ, chẳng qua chỉ vì trong mạng đã được tính định sẵn. Ông ấy rất rõ ràng, năm nào ra sao, mỗi năm như thế nào, mỗi tháng ra sao, bản thân ông rõ ràng, cứ theo đúng vận mạng mà sống qua ngày, cho nên không có vọng niệm. Hạng phàm phu như vậy, tôi gọi là phàm phu tiêu chuẩn; ông ấy là một phàm phu chuẩn mực, một phàm phu bình thường. Chúng ta không đủ tiêu chuẩn, chúng ta là phàm phu không bình thường, suốt từ sáng đến tối cứ khởi vọng tưởng, còn ông ấy là một phàm phu tiêu chuẩn. Phàm phu tiêu chuẩn thì tâm thanh tịnh, tin vào vận mạng, tin vào nhân quả báo ứng. Vì thế Vân Cốc Thiền sư khai thị cho ông, bảo ông rằng: Mạng có thể chuyển đổi được, mạng không phải là cố định; cả đời ông mà không thể thay đổi được vận mạng, vậy thì ông đương nhiên là phàm phu rồi. Thế nên Ngài đã giảng giải cho ông rõ về lý luận cải tạo vận mạng, cùng với phương pháp cải tạo vận mạng. Trong “Tứ Huấn” của tiên sinh Liễu Phàm đã viết về điều này rất rõ ràng, đồng thời cũng nói rõ hiệu quả sau khi cải tạo; hiệu quả vô cùng rõ rệt, thật sự ông ấy đã thay đổi được. Cho nên quý vị phải chịu sửa đổi, quý vị phải hiểu đạo lý, hiểu phương pháp, chịu bắt tay vào làm, thì vận mạng sẽ thay đổi. Nhà Phật thường nói, “Trong cửa nhà Phật, có cầu ắt có ứng”; câu nói này là thật, một chút cũng chẳng sai.

Thuở tôi mới học Phật, thầy của tôi là Chương Gia Đại sư cũng đã dạy tôi như vậy: “Trong cửa nhà Phật, có cầu ắt có ứng”. Ngài nói: Ông cầu mà cầu không được, cầu không có cảm ứng, đó là do nguyên nhân gì? Là do bản thân ông có chướng ngại, có nghiệp chướng; ông phải sám hối trừ bỏ nghiệp chướng, chướng ngại không còn nữa, thì cảm ứng sẽ hiện tiền. Chương Gia Đại sư giảng cho tôi nghe rất đơn giản, còn trong “Liễu Phàm Tứ Huấn” thì viết rất tường tận. Hiện nay băng ghi âm lưu thông số lượng rất nhiều; ở Đài Loan có một số cư sĩ phát tâm, muốn làm ba triệu bộ để lưu thông, hiện tại sách cũng đã in ra rồi. Các đồng tu bên đó hồi thúc tôi; trước đây tôi đã từng giảng qua, tôi giảng rất chi tiết, tổng cộng có hơn hai mươi cuộn băng, hiện nay các bạn đồng tu đã chép những cuộn băng ghi âm này thành văn tự. Vào lần trước khi tôi ở đây, cách nay khoảng ba tháng, mỗi ngày tôi đều xem bản thảo đó, trong ấy có vài chỗ sai sót tôi đã sửa lại cho đúng, cũng bổ sung thêm một chút ý tứ vào trong đó. Hiện nay bản thảo này đã hoàn thành, có không ít đồng tu đã nhận được, họ muốn phát tâm in ấn gửi tặng lưu thông, đây là việc tốt. Nhớ lại Ấn Quang Pháp sư năm xưa hết sức đề xướng, không phải là không có đạo lý. Cho nên phá trừ tâm vọng tưởng rất là quan trọng, chính là cái tâm phan duyên này. Để cắt đứt dòng vọng niệm, cũng chính là không để cho vọng niệm tiếp tục phát triển.